

Det er vores opfattelse, at det er en forudsætning for, at integrationen skal lykkes, at vi får minimeret diskriminationen. Det er klart, at det ikke er den eneste forudsætning. Der er en masse andet, der også skal til. Men vi finder, at et klagenævn kan være en nødvendig del af en sådan indsats.

Når vi har fremsat forslag om et klagenævn, er det, fordi vi mener, det er nødvendigt, at det klagenævn, hvad enten man tager ét sted hen for at få sin sag behandlet, hvis man bliver udsat for diskrimination, kan finde en adækvat måde at reagere på. Vi tror, at det også vil have den virkning, at vi faktisk kan få gjort diskriminationen synlig, således at den overvejende del af befolkningen, som faktisk mener, at vi skal behandle hinanden ordentligt, derfor også vil reagere på den diskrimination, der foregår.

Vi har i forslaget lagt vægt på at præcisere, hvordan vi mener, at klagenævnet skal agere, hvilke opgaver det skal have. Det er klart, at vi også er åbne over for at diskutere, om det skal have en anden form. For os er det vigtigt, at vi får etableret det klagenævn, som kan gå i gang med nogle sager.

Jeg har med tilfredshed noteret, at der faktisk er et flertal af partier, der er positivt stemt, og jeg vil gerne takke Enhedslisten, CD, Kristeligt Folkeparti, De Radikale og også Socialdemokratiet for den positive indstilling, de faktisk gav udtryk for – også til dels De Konservative, der også gav udtryk for en holdning om, at der var et problem her.

Jeg hørte, at der var indvendinger mod de konkrete præciseringer, vi har lavet i vores bemærkninger. Men der vil jeg altså godt sige, at vi da klart er åbne over for at diskutere, om det skal være i en anden form, have andre grænser. Vi kan også kigge nærmere på, hvad andre lande har af erfaringer, således at vi kan få kvalificeret debatten om, hvorledes vi kan få lavet en indstilling, således at der kan være et flertal bag den.

Forslaget er kommet igennem sent, og det betyder selvfølgelig, at det er svært at få det tilbage i salen, og at det ikke bliver realistisk at få det tilbage i salen i den her folketingssamling.

Så for os er der den mulighed, at vi også i løbet af sommeren kan se på det i Retsudvalget og eventuelt afgive en beretning fra udvalget og på den måde få sagen landet, sådan at vi kan få gang i den. Men det kan selvfølgelig godt betyde, at vi ikke kan bede om et forslag til den 1. november, men det er jo alt sammen små de-

taljer, som vi godt kan diskutere, og som vi i hvert fald er åbne over for at diskutere.

Vi synes ikke, det er relevant at afvise forslaget, fordi der er nogle ting i det, som man ikke synes er afklaret. Det er klart, at det kan der være, når man fremsætter sådan et beslutningsforslag. Opgaven ville jo også være for ministeren at få afklaret nogle af de ting, så vi i udvalget kan udstikke nogle retningslinjer for, hvorledes vi ønsker, at sådan et klagenævn skal fungere.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

38) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 155:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af klippekortsystem til kørekort.

Af Kim Behnke (FRI) m.fl.

(Fremsat 2/5 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Trafikministeren (Jacob Buksti):

Vi kender statistikken. Hvert år dræbes ca. 500, og ca. 10.000 kommer til skade i trafikken. Tallene taler deres eget triste sprog. Derfor overvejer regeringen løbende, hvordan vi kan reducere antallet af dræbte og tilskadede i trafikken.

Jeg ser gerne, at der også bliver anvendt nye og utraditionelle metoder i disse bestræbelser, og i denne sammenhæng finder jeg umiddelbart, at forslaget om et klippekort har en række interessante perspektiver.